

Elliot kunne høre noget.

En stemme. Ja, det var helt bestemt en stemme, og nu talte den igen. Stemmen talte til Elliot.

- Langt, langt ude i de fjerne galakser. Skjult bag stjerneågerens tindrende spindelvæv. Derude, hvor kometerne trækker sig gennem det sortblanke mørke, med deres lange, ishvide haler. Og hvor sværme af grå måneklipper tumler i kolbøtte efter kolbøtte i én lang evighed. Derude er der stille. Stille, som du aldrig har hørt stilheden før.

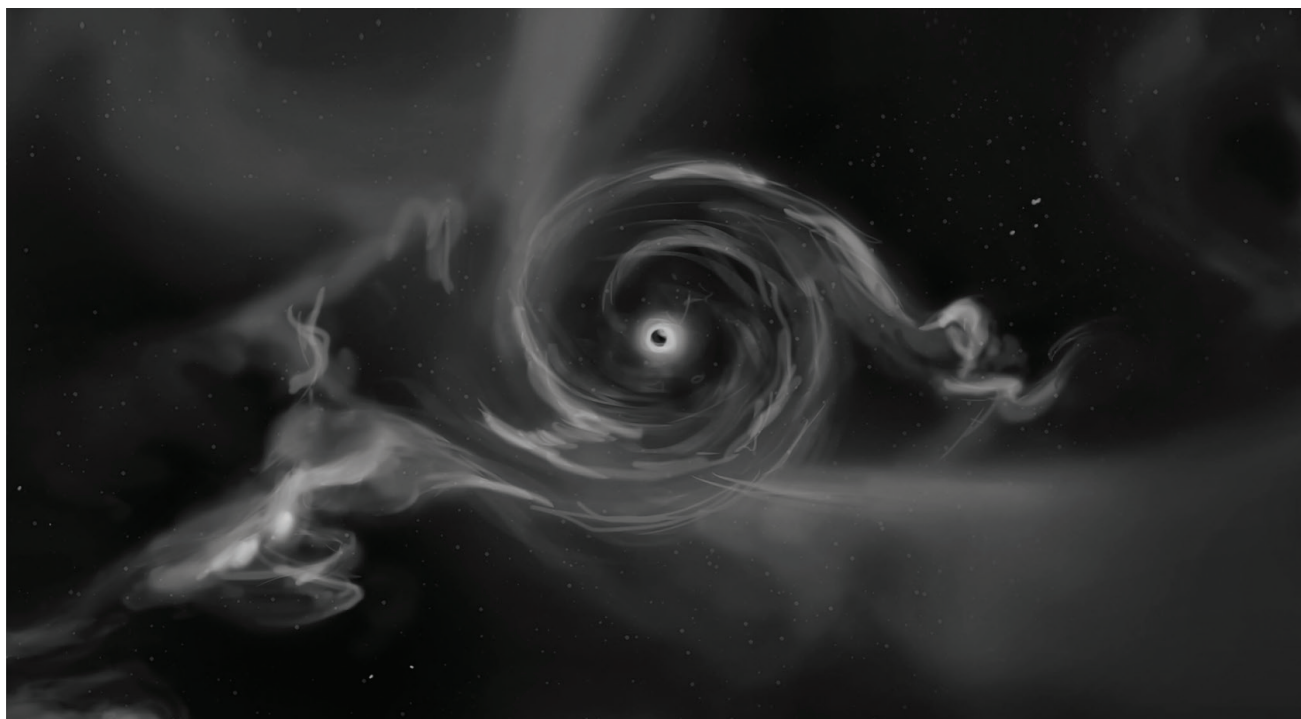

Helt derude - i det dybeste mørke - hvor de gamle stjerner dør og slukkes for altid og bliver til mørke, kolde kæmper og små hvide dværge - derude findes også stjernekirkegårde, hvor de opbrugte stjerner kredser om hinanden. De nye om de gamle - og rundt om dem igen, de ældste kæmpestjerner, der slukkedes for milliarder af år siden, efter at de trofast havde skabt universet.

Derude fødes også de nye stjerner. Som bitte små sølvstærk pibler de ud gennem mørket og brænder hul i natten, med et lys så klart og skarpt som en isblå diamant.

Ja, helt derude hvor fantasien næsten ender, og hvor ingen nogensinde har været, og hvor ingen nogensinde vil komme, er der gravstille. For derude findes absolut ingenting. Eller gør der?

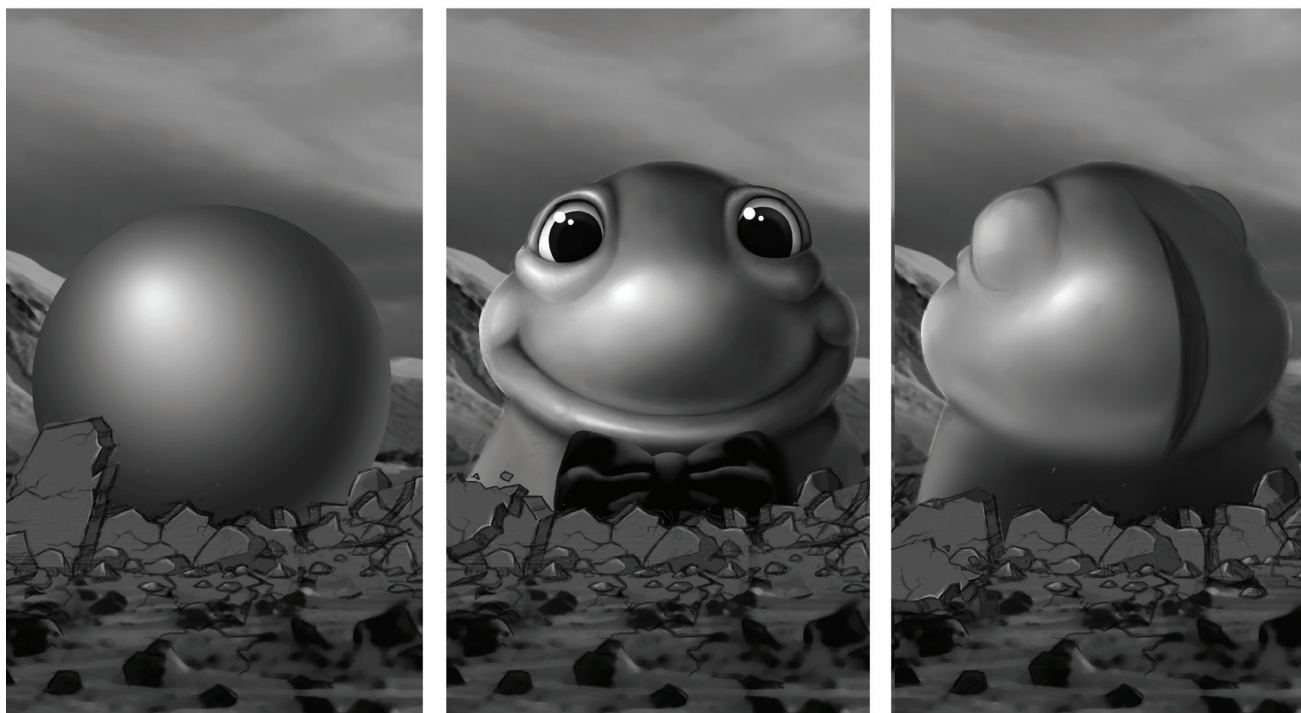

For lige midt i centrum af en lysende spiralgalakse, uendelige lysår fra alt hvad vi kender til og ved besked om, svæver en lille turkisblå planet. Og på denne lille, forunderlige ørkenplanet, hvor sandet ligger i bløde klitter omkring et udtørret hav, er der pludselig ved at ske noget.

For lige nu - borer og fræser noget eller nogen sig op igennem planetens hårde skal af sten og sandbjerge. Og nu kan man tydeligt se spidsen af et kæmpestort bor, som pludselig stopper med at bore. Og se! Nu forsvinder det så igen!

Men så ganske langsomt vokser der en sølvskinnende boble op af borehullet. Ja, en kæmpestor forvandlingsboble er det. Og se! Nu forvandler den sig igen. For nu bliver sølvboblen til et stort og grinende frøhoved. Og nu åbner frøhovedet sin kæmpemund og gurgler. Ja, og bøvser gør den også. Før den straks igen forvandler sig til en drejende sølvkugle, med en dyb ridse lige i midten, der nu også åbner op som en mægtig lynlås. Og dybt nede i sølvboblen - helt nede i bunden - hvor lyset fra de store stjerner rammer gulvet, er der noget, som bevæger sig. For nu myldrer det med små skygger, og man kan også høre en ivrig hvisken, og pludselig kommer der noget frem inde fra mørket.

Det er fire rumbørn i forskellige aldre.

De ser meget venlige ud, og de bevæger sig i små, sjove ryk, når de går. Ja, i svup og skvulp. Og sådan lyder det også. Som om de skvulper! Og når de går, synker deres hoveder næsten helt ned i kroppen. Og hovedet kommer først frem igen, når de står bomstille.

Rumbørnene er blå og blanke som porcelæn, og de taler med en sjov stemme, som er ganske behagelig, og som sagtens kan forstås, hvis man lytter godt efter.

Ja, rumbørnene er ret pudsige og også lidt svære at beskrive, men lad os bare kalde dem Blåbitter.

Tween og Twintoo var Blåbit-tvillinger, og de var altid uenige om det meste. Og derfor var de også de første, der talte. Og naturligvis kun i munden på hinanden og næsten som et lille, hidsigt kapløb.

- Men, hvis nu far opdager os? sagde Tween med en lidt irriteret stemme.

- Men, det gør han jo heller ikke, svarede Twintoo, imens han sukede dybt og så opgivende op i luften.

Teenoo derimod var den ældste Blåbit, og det var naturligvis ham, som bestemte, og det kunne man tydeligt se, for han var den eneste, der gik med butterfly.

Teenoo stillede sig midt på gulvet og samlede sine luffer på maven - og så gav han besked med sin allerdybeste stemme.

- Okay! Alle ved, hvad der skal gøres – af sted!

Blåbitterne skyndte sig hen over gulvet, for alle vidste præcis, hvad der nu skulle ske. Teenoo blev stående midt i lysstriben. Som en lille voksen og stadig med lufferne samlet på maven - og så pegede han med sin højre luffe mod Tween, der allerede stod klar ved den store stjerneskræm, som indeholdt hele universet.

- Er Stjernekort nummer et klar? spurgte Teenoo med en meget bestemt stemme.

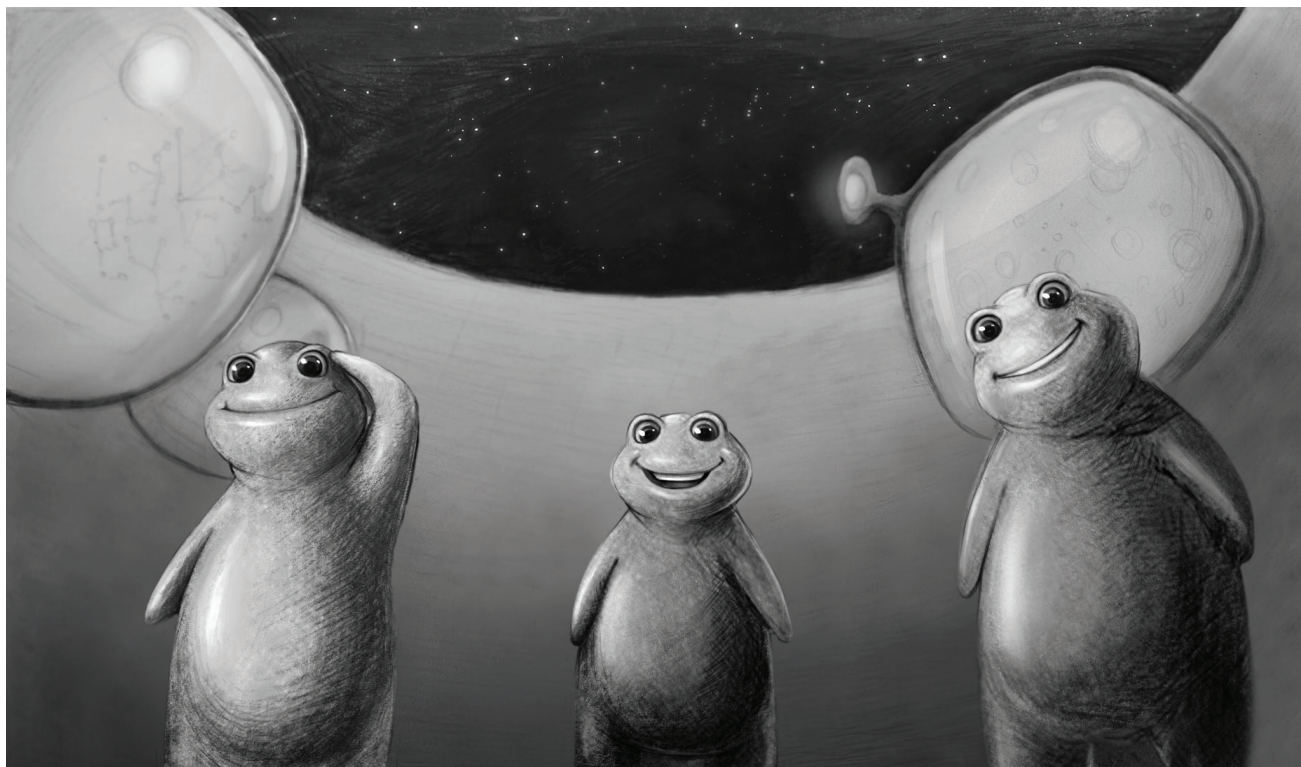
Tween nikkede ivrigt tilbage, og med et hoved, der hoppede som en lille bold, op og ned og op igen. For alting på hans stjerneskræm var nemlig helt klar.

- Stjernekort nummer et er klar, svarede Tween stolt.

Derpå så Teenoo hen på Twintoo – der stod ved en anden og lige så stor stjerneskræm, og trykkede på alt det, som han kunne trykke på, og med et ansigt der så meget koncentreret ud.

- Er Stjernekort nummer to klar? spurgte Teenoo med sin venlige kommandostemme.

Nu fik Twintoo øje på Teenoo. Og da alt også var helt klar på hans stjerneskræm, rankede han hurtigt op i sin krop og gjorde stramt honnør med sin venstre luffe. For nu var alting helt i orden, og lige som det skulle være.

- Stjernekort nummer to er klar, sagde Twintoo stolt.
Så drejede Teenoo sit hoved og så med et fast blik op mod det kæmpestore tag, og straks efter løftede han højtideligt sin højre luffe.
- Klar til Himmelåbning! sagde han myndigt og stadig med sin allerdybeste stemme.

Blåbitterne skyndte sig straks ind på midten af gulvet. Og Meedii, den mindste Blåbit, kom som sædvanligt som den allersidste i et hoppende, kluntet løb, imens han ivrigt hev op i alle sine små og drillende svupdeller, der hele tiden gled ned om benene på ham. Blåbitterne stillede sig hurtigt sammen og i god sikkerhed lige bag Teenoo, og deres store øjne skinnede af forventning, imens de stirrede op på den smalle lyssprække i taget.

- Så, nu sker det! sagde Teenoo alvorligt og sank en stor klump luft, imens han pegede op mod lyssprækken med sin højre luffe. Og lidt efter, så var det pludselig Twintoo, som også blev grebet af spændingen. Ja, så spændende var det, at han hurtigt måtte synke en meget tør plet inde i sin mund, så hans lille adamsæble bevægede sig op og ned, og op og ned igen.

- Himmelåbning! sagde Teenoo med sin dybeste kommandostemme og trykkede med sin luffe på en usynlig knap i luften. Og i det samme gled det mægtige tag langsomt ud til begge sider, så hele stjernehimlen åbnede sig. Ja, en fantastisk glitrende stjernehimmel var det, og den åbnede sig mere og mere. For alle stjernerne glimtede og funkede som diamanter, og lystågen fra de store, tavse galakser faldt så blidt og nænsomt på Blåbitternes små ansigter. Blåbitterne stod helt stille midt i himmellyset, imens de stirrede ud i verdensrummet med deres store, drømmende øjne. For de følte sig på én gang både meget store, men også meget, meget små.

